

W odniesieniu do istnienia ograniczenia w swobodnym przepływie towarów, omawiany przepis w praktyce w większym stopniu ogranicza przywóz pojazdów zarejestrowanych już w innych państwach członkowskich niż kupno pojazdów zarejestrowanych w Hiszpanii. Po drugie, z uwagi na to, że pojazdy zarejestrowane w innych państwach członkowskich spełniają już europejskie lub krajowe techniczne wymogi dopuszczenia do ruchu w państwie członkowskim pochodzenia, omawiany przepis narusza zasadę wzajemnego uznawania, gdyż pojazd zdolny do ruchu w innym państwie członkowskim powinien być również zdolny do ruchu w Hiszpanii. Omawiany środek stanowi ponadto ograniczenie używania, podobne do ograniczeń rozpatrywanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyrokach: z dnia 10 lutego 2009 r. w sprawie C-110/05 Komisja przeciwko Włochom, Zb.Orz. 2009, s. I-519 i z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie C-142/05 Mickelsson y Roos, Zb.Orz. 2009, s. I-4273).

W odniesieniu do uzasadnienia, na które powołuje się Królestwo Hiszpanii, a mianowicie względów bezpieczeństwa drogowego i ochrony środowiska naturalnego, Komisja uważa, że sporny przepis nie jest proporcjonalny do zamierzonych celów i nie przyczynia się do ich osiągnięcia w sposób spójny i systematyczny.

Fakt zarejestrowania pojazdu po raz pierwszy przed ponad pięcioma miesiącami nie stanowi wskazania, że pojazd nie jest pod względem technicznym odpowiedni do prowadzenia działalności handlowej ani wpływu jego użytkowania na środowisko naturalne. Natomiast kontrola techniczna pozwalałaby, przynajmniej w pewnym stopniu, na ustalenie stanu technicznego pojazdu i byłaby mniej restrykcyjnym środkiem. Podobnie, badanie danych technicznych pojazdu, ewentualnie wraz z jego kontrolą techniczną, powinno umożliwić ocenę poziomu zanieczyszczeń emitowanych przez omawiany pojazd.

Po drugie, nie jest zrozumiałym fakt ustanowienia przez Królestwo Hiszpanii pięciomiesięcznego limitu wieku dla pierwszego pojazdu, a dopuszczenie, by inne pojazdy wchodziły w skład floty bez żadnych ograniczeń, z wyjątkiem wymogu, by średni wiek floty nie przekraczał sześciu lat.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2012 r. w sprawie T-264/00, Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl w likwidacji przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 września 2012 r. przez Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl, in liquidazione

(Sprawa C-436/12 P)

(2012/C 379/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl w likwidacji (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Vegliani, avvocati)

Druka strona postępowania: Komisja Europejska i Republika Włoch

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie postanowienia z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie T-264/00 Compagnia Generale delle Acque przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę wniesioną przez VEOLIA w celu uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii przewidzianej w ustawach nr 30/1997 i 206/1995.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie prawa przy stosowaniu zasad wyrażonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku Comitato Venezia vuole vivere, jeśli chodzi o rozłożenie ciężaru dowodu w odniesieniu do przesłanek, o których mowa w art. 87 ust. 1 WE; niewystarczające, błędne i w każdym razie sprzeczne uzasadnienie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 2 października 2012 r. — Irmengard Weber przeciwko Mechthilde Weber

(Sprawa C-438/12)

(2012/C 379/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Irmengard Weber

Strona pozwana: Mechthilde Weber

Pytania prejudycjalne

1) Czy zakres stosowania art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ obejmuje także sytuacje, w których dwie strony w jednym sporze sądowym występują w charakterze pozwanych, gdyż przeciwko obu stronom zostało wytoczone przez osobę trzecią powództwo, a innym sporze sądowym występują odpowiednio w charakterze powoda i pozwanego? Czy w takiej sytuacji chodzi o spór sądowy „między tymi samymi stronami”, czy też różne żądania wysunięte przeciwko obu pozwany przez powoda w jednym postępowaniu należy rozpoznać oddzielnie z takim skutkiem, iż należy przyjąć, że nie chodzi o spór sądowy „między tymi samymi stronami”?